

циалистъ; сухъ, пò-сухъ отъ сахарската пустъня за грамадната масса отъ читателитѣ, които постоянно растяхъ за „Наука“. Трѣбваше въ тая сахара отъ учени термини и равни разсмѣдения едно зелено оазисче, съ бистро изворче, съ нѣколко пойни птички, дѣто да си почине ума на кervанана читателитѣ, дѣто да привлѣче вниманието му прохладната сѣнка...

Липсваше беллетристика! По реда си — тя отиваше най-напрѣдъ, въ първата кола...

Потърсихме.

Нѣмахме.

К. Величковъ готвеше повѣсть отъ вѣстанието („Жертви и Отмѣщение“), но той не пожела да я даде прѣди да я довърши.

А врѣмето не чакаше. Печатницата искаше ръкописъ и двѣтъ хиледи абонати спечелени съ първитѣ книжки на „Наука“, ожидахъ нетърпеливо да получатъ въ края на мѣсеца петата.

Поканихъ мене, но азъ нѣмахъ нищо готово: ни ръкописъ, ни сюжетъ. При това, въ първа, втора и третя книжка бѣхъ печаталъ *Неотдавна*: желателно бѣше да дохаждатъ нови имена въ началото на книжкитѣ. Българитѣ се боѣтъ отъ монотонията.

Покойний Караджовъ, членъ на редакционния комитетъ, се обѣща да прѣведе единъ хубавъ расказъ отъ ческия писателъ. Светополкъ Чеха, и да го донесе на сутренъта.

Ний се успокоихме.

На заранъта той ми събщи въ Постоянний Комитетъ че неможе нищо да стори, поради други припрѣвни работи.